

Sinhronicitet - opojmljavanje

"Ono što je za mene bilo od
gorućeg značaja, drugi su
smatrali bezvrednim i
ništavnim, pa čak i razlogom
za strah."

K. G. Jung (1995)

Pred vama je serija od tri teksta, koja sa deo jednog većeg rada, pod nazivom "Sinhroneicitet u Jungovskoj psihologiji: pojam, značaj i implikacije". U ovom, prvom delu rada, koji smo naslovili "kontekst razvoja pojma sinhroneiciteta", pokušali smo da predstavimo, pored osnovnih podataka o sinhroneicitetu, i našoj motivaciji da se bavimo ovim problemom, ono što smatramo polaznom osnovom, a to je kontekst u kome je došlo do javljanja ovog pojma. Tome smo pristupili iz dve perspektive, sagledali ga iz dve dimenzije: jednu, nazovimo je horizontalnom, čini kontekst determinizma - indeterminizma, čiji smo značaj za opojmljivanje sinhroneiciteta ovde ukratko prikazali, a drugu, koju možemo nazvati vertikalnom, čini istorijski razvoj misli koji je konvergirao ka jednom neuzročnom načelu objašnjavanja, i to paralelno na Istoku i na Zapadu. Ovakav kontekst je bio podsticajan Jungu u smislu dolaženja do jednog od najvažnijih, a ujedno i najnejasnijih pojmova u njegovoj psihologiji. Na koji je način Jung došao do ideje o sinhroneicitetu, kakva je pozicija ovog pojma u kontekstu njegove teorije, kao i sam pojam sinhroneiciteta, predmet su drugog dela našeg rada, koji nosi podnaslov "sinhroneicitet - opojmljavanje". I na kraju, u trećem delu, "sinhroneicitet - manifestacije, značaj, implikacije", bavićemo se, kao što i sam podnaslov kaže, nekim od najčešćih manifestacija sinhroneiciteta, pogledaćemo koji je značaj ovog pojma u savremenoj Jungovskoj psihologiji, a i izvan nje, i kakve su teorijske i praktične implikacije sinhroneiciteta, sa akcentom na izmeštanje ovog pojma iz okvira jungovske psihologije u kontekst, pre svega, drugih psihologija (konstruktivističke, na primer), ali i savremene nauke generalno. Značaj ovog rada (u celini) je i u tome što nam daje mogućnost da pratimo jedan kreativan proces, odnosno, na koji se način , u kom kontekstu i pod kojim uslovima začinje jedna ideja, na koji se način razvija, i na koji način dobija svoje mesto u sistemu ideja, odnosno, teoriji (u ovom slučaju Jungovoj analitičkoj psihologiji) u okviru koje je nastala. A može se reći da je ideja sinhroneiciteta upravo takva ideja, koja, mada nedovoljno jasna na prvi pogled, prožima i objedinjuje sve Jungove ideje. Pred vama je drugi deo.

- **Sinhronicitetizovanje Jungovo**

" **Jedinstvene, ali retke pojave** ". Još u ranom periodu svog života, Jung je bio suočen sa nekim oblicima parapsiholoških pojava, pre svega preko iskustva njegove majke. O tome i sam svedoči u svojoj autobiografiji (Jung, 1995). I on sam je, često tokom života, bio svedok ovakvih pojava. Njegovo interesovanje za ovakve pojave prvi put se ekspliciralo u njegovom doktorskom radu, "Psihologija i psihopatologija okultnih fenomena". Njegovo bavljenje ovim "jedinstvenim, ali retkim pojavama" u značajnoj će meri obojiti celokupno njegovo delo, i naznačiti mu put ka opojmljenju sinhroniciteta.

O značaju ovih pojava za Junga govori i to da je rasprava o njima bila jedan od stožera neslaganja između njega i Frojda. Jung u "Sećanjima, snovima, razmišljanjima" piše o njihovom razgovoru o ovim pojavama 1909. godine, i fenomenu katalitičke ekteriorizacije koji se tokom tog razgovora manifestovao, kao i o značaju koji je taj događaj imao za njihov odnos (Jung, 1995, str. 158).

U tom je periodu Jung već imao ideju o kolektivnom nesvesnom, kojim se bavio pre svega preko mitova (Preobražaji i simboli libida, 1912). Posle raskida sa Frojdom, do koga je i dovelo isticanje ove ideje, Jung je upao u period svoje tzv. "kreativne bolesti", u kome je ideja o kolektivnom nesvesnom i sazrevala kroz obične manifestacije njegovog unutrašnjeg sadržaja. Ovaj period je obilovao i fenomenima, koje je Jung kasnije nazvao sinhronicitetskim, od kojih je možda najupadljivija pojava Filimana, upečatljive ličnosti sa krilima vilinog konjica. Jung navodi da je upravo u vreme razmišljanja o Filimanu pronašao u bašti mrtvog vilinog konjica. Ovaj događaj ga je uzbudio, pre svega što su u tom kraju vilini konjici retki, a ovaj je bio mrtav i nije pokazivao nikakve telesne povrede (Jung, 1995).

A onda ideja... Tokom godina XX veka Junga je počela da zanima istočna filozofija, a naročito Ji - Ćing, s kojim je počeo da eksperimentiše 1920. godine. Negde u to vreme upoznao je i Riharda Vilhelma, poznatog sinologa, koji je u to vreme prevodio Ji - Ćing na nemački jezik. Njihovo poznanstvo je imalo presudnu ulogu u formiranju pojma sinhroniciteta. Zahvaljujući Vilhelmovom izuzetnom poznavanju Ji - Ćinga i njegovog značaja u kineskoj misli, Jung je mogao da se upusti u detaljnije proučavanje "Knjige promena". Baveći se Ji - Ćingom i uočavajući "neverovatne" ko incidencije spoljnih događaja i svojih psihičkih procesa, Jung je došao na ideju jednog akauzalnog paralelizma.

Kraj tridesetih godina bio je od presudnog značaja.

"1928. godine, dok sam slikao ovu sliku, koja pokazuje zlatni, dobro utvrđeni zamak, Rihard Vilhelm, iz Frankfurta, poslao mi je hiljadu godina stari kineski tekst o žutom zamku, klici besmrtnog tela" (prema: Jung, 1995).

Ovo je tekst koji je Jung zapisao ispod slike na kojoj je pokušao da predstavi svoj san. Slika je predstavljala zamak, koji je Jungu izgledao kao kineski. Dok je još radio na slici, primio je pismo od Riharda Vilhelma, sa rukopisom stare taoističko-alhemijske rasprave "Tajna zlatnog cveta", sa molbom za komentar (prema: Progof, 1994.).

Taj komentar je veoma značajan za dalji razvoj Jungove teorije, značajan je i zbog toga što u njemu Jung prvi put eksplicira postojanje principa neuzročnog paralelizma.

Par godina kasnije, 1930. godine, Jung je prvi put za taj princip upotrebio izraz "sinhronicitet", u govoru održanom u čast Riharda Vilhelma, na njegovoj sahrani. Ovaj govor objavljen je kao dodatak u "Tajni zlatnog cveta"(prema: Progof, 1994.).

Put sazrevanja. Sledećih dvadesetak godina, Jung je polako razvijao ideju sinhroniciteta. Ali, treba imati u vidu da on nije bio zaokupljen ovom idejom, već se ona razvijala dok se on bavio svojim glavnim radom, tumačenjem i terapijom pojedinca. Sinhronicitet je nusproizvod njegovog terapijskog rada. Baš zbog toga, Jung kao dokaznu građu za sinhronicitet upotrebljava događaje iz svog terapijskog iskustva. Ta mu je građa i sugerisala da postoji još jedna perspektiva u proučavanju psihe, perspektiva koja je više nego uzročna (prema: Progof, 1994.).

U celom ovom periodu, Junga je znatno podstakao i ohrabrio za rad na sinhronicitetu rad fizičara, kao što su Nils Bor, Wolfgang Pauli. Manje je poznato da se na početku XX veka Jung intenzivno družio sa Albertom Ajnštajnom, s kojim je često razgovarao. Ne treba sumnjati i da su izvršili uticaj jedan na drugog, što se, a pokušaćemo kasnije na to i da ukažemo, može naslutiti bar kod Junga (prema: Progof, 1994.).

1949. godine izlazi engleska verzija Vilhelmovog prevoda Ji - Ćinga; "Knjigu promena je na engleski preveo Keri Bejnaz (Cary Baynes). U predgovoru koji je pisao za ovo izdanje, Jung predlaže osnovu za tumačenje "neobjašnjivih" koincidencija do kojih dolazi, primenom Ji - Ćinga. Naravno, kao načelo koje nam omogućuje da razumemo ove pojave, Jung predlaže sinhronicitet. Značajno je i to da je Jung prvi put u ovom predgovoru predstavio sinhronicitet kao opšte načelo, primenjivo i na polju fizike. Međutim, i ovde se Jung suočio sa onim što je pratilo i većinu njegovih dela. Što zbog načina njegovog izlaganja, što zbog dokaza koje navodi, Jungove su postavke pogrešno tumačene i prisutna skepsa je ograničavala poštovanje u naučnim krugovima, koje je on mogao da ima.

Međutim, Jung je nastavio da razrađuje ovu ideju, i kroz par godina objavio opširno delo posvećeno problemu sinhroniciteta. Pored ostalih povoda, važan je i jedan od problema kojim se Jung bavio u Ajonu (Aion, 1951., prema: Hol I Lindzi,1983). U tom je delu Jung pokušao da objasni kako se pojava Hrista podudara sa početkom novog eona, sa razdobljem Riba. Hristos je, prema tome, "Riba" (jedan od simbola ranog Hrišćanstva je i riba), kao što je, pre njega, Hamurabi bio "Ovan" (Jung,1995). Veza Hristovog (i Hamurabijevog) života sa objektivnim astronomskim događajem predstavlja sinhronicitet.

Ostvarenje. Napokon, 1952. godine, Jung objavljuje esej "Sinhronicitet: načelo neuzročnog povezivanja". U ovom delu, Jung naširoko raspravlja o fenomenu sinhroniciteta, pokušavajući da nađe potporu u učenjima različitih mislilaca, Istočnih i Zapadnih, i navodeći argumente, što iskustvene, što logičke, što statističke, na kojima postavlja pojam sinhroniciteta. Naravno,

---- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU

WWW.MATURSKI.NET ----

[BESPLATNI GOTOVI SEMINARSKI, DIPLOMSKI I MATURSKI TEKST](#)

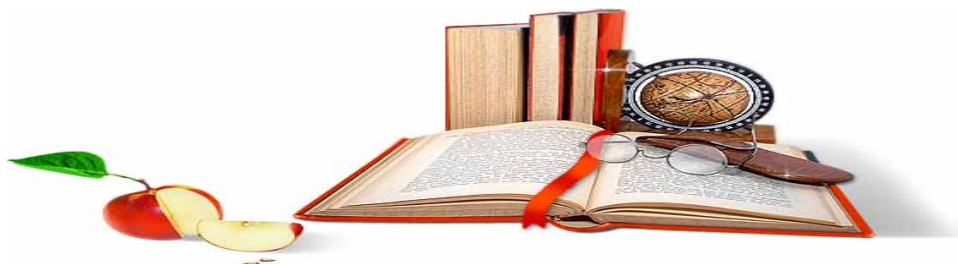
RAZMENA LINKOVA - RAZMENA RADOVA

RADOVI IZ SVIH OBLASTI, POWERPOINT PREZENTACIJE I DRUGI EDUKATIVNI MATERIJALI.

WWW.SEMINARSKIRAD.ORG

WWW.MAGISTARSKI.COM

WWW.MATURSKIRADOVI.NET

NA NAŠIM SAJTOVIMA MOŽETE PRONAĆI SVE, BILO DA JE TO [SEMINARSKI](#), [DIPLOMSKI](#) ILI [MATURSKI](#) RAD, POWERPOINT PREZENTACIJA I DRUGI EDUKATIVNI MATERIJAL. ZA RAZLIKU OD OSTALIH MI VAM PRUŽAMO DA POGLEDATE SVAKI RAD, NJEGOV SADRŽAJ I PRVE TRI STRANE TAKO DA MOŽETE TAČNO DA ODABERETE ONO ŠTO VAM U POTPUNOSTI ODGOVARA. U BAZI SE NALAZE [GOTOVI SEMINARSKI, DIPLOMSKI I MATURSKI RADOVI](#) KOJE MOŽETE SKINUTI I UZ NJIHOVU POMOĆ NAPRAVITI JEDINSTVEN I UNIKATAN RAD. AKO U [BAZI](#) NE NAĐETE RAD KOJI VAM JE POTREBAN, U SVAKOM MOMENTU MOŽETE NARUČITI DA VAM SE IZRADI NOVI, UNIKATAN SEMINARSKI ILI NEKI DRUGI RAD RAD NA LINKU [IZRADA RADOVA](#). PITANJA I ODGOVORE MOŽETE DOBITI NA NAŠEM [FORUMU](#) ILI NA

maturskiradovi.net@gmail.com

